

ABSOLUTE WARBOEL IN HET ITALIAANSE VISSERIJBEDRIJF

Naar aanleiding van verscheidene plaatselijke studies in Italië, blijkt het dat er daar nog op praktisch alle plaatsen middeleeuwse toestanden heersen, die een aanfluiting zijn van een ongezond beheer.

Om een passend voorbeeld te geven, treft men er voor de sardinevisserij praktisch geen verwerkende industrie aan. Men voert deze sardinen uit naar Spanje en Frankrijk, die ze dan als konserven terug in Italië invoeren. Voor ingevoerde verse en diepvriesvis betaalt Italië jaarlijks nagenoeg 8

miljard, terwijl in Italië zelf de markt zo slecht geordend is, dat de vis praktisch niet geprijsd wordt en de uitvoer aan zeer lage prijzen aan zijn trekken komt om die dan onder verwerkte of diepvriesvorm zeer zwaar door de Italiaanse economie te laten betalen. Op vele visafslagen komt nog niet eens de helft van de vis terecht, terwijl de andere helft buiten de markt op alle mogelijke manieren en plaatsen aan de man wordt gebracht. In de meeste havens ontbreekt de elementaire vorm van verkoops- en afzetreglementatie. Op veel plaat-

sen wordt de bemanning zelfs betaald in natura en moeten zij zelf trachten deze vis aan de man te brengen! Ook wat de sociale voorzieningen betreft, is men in Italië hopeloos achterop geraakt. Een visser komt maar aan 70 jaar aan zijn pensioen! En wanneer hij ziek is krijgt hij ongeveer 45 fr per dag! Dit is ook één der redenen waarom er onder de jonge mensen bijna geen interesse meer is voor de stiel. De Staat is al meermalen tussengekomen en heeft verscheidene honderden miljoenen in het bedrijf gepompt, maar deze miljoenen worden eenvoudig zonder enige coördinatie en zonder planning, voor allerlei zaken opgebruikt. Dan gaat het voor enkele tijd heel goed in de visserij, niet vanwege een rationalisering van 't bedrijf, maar eenvoudig vanwege de verdeling van de koek zonder enige toekomstplanning. Het deert dan niemand dat er geen lokale verwerkende nijverheden zijn, dat het buitenland voor een appel en een ei opkoopt, dat er geen marktordering is, enz..... Men leeft dan van de staatstussenkomen en denkt niet aan morgen. Om het Italiaans bedrijf te redden moet men totaal van onderaan beginnen en zeer structurele hervormingen invoeren. De Christen syndikaten hebben daar nochtans alles in handen maar schijnen niets gedaan te hebben om hun volk op te leiden.

En dan is men verwonderd dat 40 t.h. kommunisten zijn geworden.

PETROLEUM- MAATSCHAPPIJEN BETALEN AAN VISSERS- ORGANISATIES

De petroleummaatschappij Shell die onlangs een „pipe-line“ legde door de visserijgronden van de Shetlandvisseren, heeft zich bereid verklaard een som van 2 miljoen frank te betalen aan de producentenorganisatie als vergoeding voor de veroorzaakte hinder bij het vissen. De vertegenwoordigers van de vissers en reders onderhandelen nu voor het ogenblik met de petroleummaatschappij „B.P.“ om tot een overeenstemmende regeling te komen met betrekking tot de pipe-line die deze maatschappij eveneens door de vangstgronden van de Shetland vissers aanbrengt.

Het is inderdaad juist, dat het aanleggen van pipe-lines de vissers hinderen in de uitvoering van hun traditionele stiel. Of nu, de relatieve kleine sommen die zij van deze machtige petroleummaatschappijen wisten los te maken, voldoende zijn om deze hinder te vergoeden, betwijfelen we ten sterkste. Wanneer een werkelijk net van pipe-lines zou aangelegd worden dan zou men gerust een kruisje over de mogelijkheid van exploitatie van sommige vangstgronden kunnen maken. De enige troost ware misschien dat op deze plaats de vis niet meer zou kunnen gejaagd worden, of ten minste zeer moeilijk en dat dit aldus zou kunnen een kweekplaats worden waaruit de vis dan toch wel verder zou uitzwermen.

FINANCIELE MOEILIKHEDEN VOOR DE FRANSE PRODUCENTENORGANISATIES

De franse producentenorganisaties kennen duidelijke financiële moeilijkheden. Om de moeilijkheden in de franse visserij op te vangen, had men inderdaad besloten tot het verhogen van de richtprijs, boven de richtprijs door de bevoegde commissie van de EEG aangegeven. Door dit feit, konden de franse organisaties niet meer rekenen op de tussenkomst van de Gemeenschap en moesten zij zelf de kosten dragen. Hiertoe kwamen zij een subsidie en een lening van de franse staat, terwijl anderzijds de rederskottisaties per kg op de aangevoerde vis verhoogd werd. Heeft men gemeend, dat een marktreorganisatie, samen met sommige maatregelen als het verbod van invoer uit derde landen, het stimuleren van het binnenlands verbruik enz..... de toestand zou gesaneerd hebben, dan schijnt men zich vergist te hebben. Anderzijds krijgt men ook heel wat minder voor de opgevangen vis als gevolg van een internationale marktinzinking voor de vismeel. Dit vertegenwoordigde ook een zwaar passief voor de organisatie van de producenten. Deze van Noord-Frankrijk heeft zich dan ook verplicht gezien de kottisaties per kilogram in de afslag gezette vis op te voeren van 0,19 fr tot 0,34 B. fr. of een verhoging van 70 %. Hier tegenover heeft men dan de richtprijs van sommige kleine soorten verlaagd! waardoor men het gebrek aan interesse vanwege de konservefabrieken en andere verwerkende nijverheid voor plaatselijke aankoop wenst te stimuleren. Inderdaad konden deze industrieën zich beterkoop op de buitenlandse markten bevoorraden. Aldus meent de producentenorganisatie heel wat minder te zullen moeten opvangen. Of dit de belangen dient van de reders, is een totaal andere zaak. Typierend is toch wel, dat men nu juist een diametraal tegengestelde politiek volgt van enkele maanden terug. Toen was de eerste vereiste de reders te helpen en nu is de eerste vereiste in omgekeerde richting te gaan om de producentenorganisatie van het financieel failliet te redden. Men wenst zelfs voor het volgende jaar voor alle vissoorten terug de richtprijs van de Gemeenschap te aanvaarden om niet meer buiten de betoelaging te vallen. Het huidige systeem was het optrekken van de richtprijs ver boven de richtprijs van de Gemeenschap en deze verhoogde richtprijs aan de reders te waarborgen, dank zij een subsidiëring en een lening van de Staat. Er was wel een korrektief voorzien voor diegenen die een bepaald pafond met hun brutobesomming bereikten, maar alleen reeds voor die andere producentenorganisatie «Bretagne» had men in twee maanden 36 miljoen B. fr. aan tussenkomsten ten opzichte van de verhoogde richtprijs. Dat wil zeggen, dat bijna 70 % van de voorziene ge'den hieraan besteed werden. Deze som dekt dus het verschil tussen de speciale opgetrokken richtprijs en de prijs die de producenten in de afslag kregen.

Anderzijds wordt buitenlandse diepvriesvis en dan nog uit West-Duitsland, ingevoerd aan 22 B. fr. het kilogram! Men vraagt zich werkelijk af, hoe dit mogelijk is en op welke manier dit zeker verlies voor de Duitse rederijen vergoed wordt. Wat de opgevangen vis betreft, wordt er ongeveer wekelijks 70 duizend kilogram opgevangen en naar de vismeelfabrieken verwezen. Aan de huidige prijs die men er nog voor krijgt, staat dit werkelijk gelijk met een vernietiging van deze vis. Men begint zich dan ook af te vragen tot wat dit allemaal zal leiden en als het tenslotte niet beter zou zijn om bepaalde activiteiten te stoppen samen met het nemen van speciale saneringsmaatregelen. In ieder geval leeft men in Frankrijk in de producentenorganisaties duidelijk in een klimaat van afwachtende machteloosheid.

In onze eigen havens stellen we vast, dat er eerder een geringe aanvoer is en toch krijgen de reders geen bijzondere prijzen. Moeten we hieruit besluiten dat de malaise algemeen is en een internationaal karakter bezit? Of is het misschien de ongebreidelde overbevissing door de grote russische en andere oostbloklanden die op de een of andere manier of langs de een of andere weg op onze markt drukken al weze het langs diepvries- of langs verwerkt produkt?

«Sprokkel»

MOEILIKHEDEN IN DE IERSE VISSERIJ LEIDEN TOT STICHTING VAN GROTE PRODUCENTENORGANISATIE

Het is inderdaad een algemeen verschijnsel dat het eerst moeilijk dient te gaan vooraleer men geneigd is de koppen bij elkaar te steken en een verdediging zoekt in de samenhangigheid. Dit is dan nog bijzonder waar in een sektor die praktisch internationaal bekend staat voor het individueel optreden en dito karakter van de producenten.

In Ierland is men nog maar onlangs tot de stichting van één grote producentenorganisatie gekomen, waarvan men nu binnenkort de erkenning verwacht door de betrokken regering. Deze organisatie bevat, volgens de woordvoerder van de nieuwe organisatie, 60 t.h. van de vaartuigen boven de 20 meter. Men verwacht ten andere een spoedige toetreding van de overblijvenden. Men wijst vooral op het belang van één enkele organisatie met regeringserkenning met betrekking tot de Noord-Oost Atlantische Visserijkonferentie waarop de kwota bepaald worden voor de vangsten van de vissoorten waarop praktisch de meeste Ieren op vissen. Men wenst in de eerste plaats inspraak te hebben op het Ministerie van Landbouw en Visserij met betrekking tot de onderhandelingen, die dit Ministerie met de andere landen in de Noord - Oost Atlantische Visserijkonferentie voert. Het is inderdaad zo, dat verscheidene vissoorten drastisch beschermd zullen dienen te worden waaronder de haring. De woordvoerder van de Ierse producentenorganisatie erkent, dat deze bescherming en het uitvaardigen van vangstkwotas noodzakelijk zijn. Het is echter zo, meent hij terecht, dat de afwezigheid altijd ongelijk hebben en dat de Ierse vissers hun traditionele rechten wensen te verdedigen op de vangst van vissoorten die praktisch het patrimonium van de zeeën rond Ierland uitmaken. Het is vooral in dit licht gezien, dat de stichting en uitbouw van één enkele, door de regering erkende producentenorganisatie van uitzonderlijk belang is. De voornaamste beslissingen in verband met de bepaling van de kwotas, zullen binnenkort voor 1976 genomen worden, evenals reglementen over de maaswijden, het opvoeren van de minimummaten van de vissoorten waaronder niet zal mogen aangevoerd worden en het uitbreiden van deze reglementen tot andere vissoorten.

Voor dit alles meent de woordvoerder van de nieuwe producentenorganisatie is het van uitzonderlijk belang, dat wij ons kunnen laten horen.